NICOLAE ISPAS NAUM

-Tulcea, România 1923 - Montréal, Canada 2000-

LA MOARTEA LUI NICU NAUM

Există oameni de o discreţie sublimă, născută din lipsa lor de orgoliu şi de ambiţie. Nicu Naum era unul dintre aceşti rari oameni pe care Dumnezeu îi lasă în lume pentru ca noi să ştim că ei există şi că se poate trăi ca ei, ca un înger printre noi, trăitori în lume şi sclavi ai lumii.

Nicu Naum a trăit ca un creştin adevărat: iubind Biserica, venind la toate slujbele, chiar şi atunci când era foarte bolnav, iubindu-şi semenii cu o dragoste adâncă, niciodată declarativă, fără spectacol şi fără a incomoda pe cineva cu această iubire. Discreţia lui era aceea a unui înger păzitor: cu dragostea te însoţea pretutindeni, priveghea mereu asupra ta, nu-l vedeai, dar ştiai că există, chiar dacă nu-l preţuiai atunci. Tăcut şi neagresiv în nici un fel, el a fost pentru foarte mulţi dintre noi ca aerul şi ca soarele.

Ne obişnuisem cu el şi credeam că va fi cu noi mereu, că nici măcar nu a fost un timp când el nu era cu noi şi nici nu putea exista un timp când el să nu fie cu noi. Numai când lipsa aerului te sufocă ştii cât îţi este de necesar, nu teorertic, ci experimental; numai când soarele nu se arată câteva zile îi înţelegi gloria luminii care stimulează trăirea.

Necesar şi discret ca aerul şi soarele !

El ne lumina cu prezenţa lui neostenită şi ne dădea forţa de a fi mai buni, fără ca să fi înţeles pe deplin necesitatea de a-l avea cu noi.

Acum înţelegem.

Din generaţia noastră, care se stinge cu o grabă din ce în ce mai mare, Nicu Naum a fost, fără îndoială, cel care a rămas mereu cel mai tânăr în spirit, cel mai neînstrăinat de tipul Fratelui de Cruce.

Inima lui nu s'a schimbat cu nimic. Devotat idealului şi grupului, el a uitat de persoana lui şi şi-a păstrat ceea ce era bun, tânăr şi frumos din ideile generaţiei lui dela vârsta de 14 ani.

Lângă el, m'am simţit totdeauna mai bătrân, în sensul că simţeam subteran diferenţa dintre inima mea şi a lui, dintre seninătatea pe care şi-a păstrat-o neîntinată şi vârsta mea maculată de tot felul de păcate şi orgolii. El ştia să te facă să te simţi necesar, fără a ţi-o spune, să te facă să crezi mai mult în tine şi să te împingă spre zona lui de trăire: iubire, sacrificiu şi discreţia vieţii.

Avea o pudoare exagerată a suferinţei. Nu a admis aproape pe nimeni în intimitatea bolii lui; i se părea că ar impieta asupra persoanei celuilalt dacă şi-ar fi dezvăluit decăderea fizică inerentă unei boli atât de destructivă ca a lui, că ţi-ar creşte spaima şi durerea, că ar fi putut să-ţi îmbolnăvească sufletul. Această discreţie şi lumină l-au însoţit mereu şi, pentru cineva care-l iubea şi care putea vedea, aceste calităţi reieşeau din comportament: grija cu care se îmbrăca, tăcerea şi abstinenţa lui dela vorbe inutile şi dela fraze răsunătoare şi goale de conţinut.

Oratoria lui era oratoria faptei !

Nici odată nu mi-am închipuit că voi lipsi dela înmormântarea lui. În ultimul timp, m'am rugat lui Dumnezeu să-i lungească zilele, nu numai pentrucă era necesar şi foarte necesar aici, printre noi, ci ca să-l pot însoţi pe ultimul lui drum pe care îl parcurge astăzi, în lumea aceasta, cu aceeaşi discreţie din totdeauna şi însoţit de cei care l-au iubit cu adevărat.

La vârsta mea, nu mai poţi spune unui prieten care moare: Adio, frate!

La vârsta mea se spune celui care pleacă: La revedere, frate! Pe curând!

Le revedere Nicule!

Plânge printre ramuri luna,
Nopţile-s pustii,
Că te-ai dus pe totdeauna
Şi n'ai să mai vii.

Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, Sufletul adormitului robului Tău, Nicolae !

Pr. Gh. CALCIU

Nicu Naum şi Erast Călinescu la Câmpul Românesc din Hamilton în faţa troiţei lui Aron Cotruş

Dragă Nicule,

Ne-am adunat aici - familia ta şi noi toţi care te-am cunoscut şi te-am iubit, prieteneşte şi româneşte - ne-am adunat să-ţi spunem drum bun, la Dumnezeul cel drept şi bun.

Viaţa ta a fost o viaţă fără compromisuri. N'am să uit niciodată răspunsul pe care mi l-ai dat, în timpul unei discuţii despre rostul vieţii noastre. Te-am întrebat: *"Nicule, tu cum ţi-ai defini viaţa ta, dacă ţi-ai face singur socoteala?"*

Fără ezitare mi-ai răspuns aşa: *"Dragă Nae, să vină cine crede. Cine are îndoieli să nu vină".* Şi m'ai întrebat: *"Ştii cine a spus şi a fixat regula asta?"*

Pe urmă ai continuat: *"Noi care am fost, şi suntem, Fraţi de Cruce, nu putem să mai fim altfel, pentrucă altceva nu există. Da, să credem în Dumnezeu şi în neamul nostru. Neam din care ne-am născut şi pentru care trăim. Viaţa noastră nu se poate înţelege altfel".*

Tu, Nicule, fratele meu de cruce, ai trăit aşa. Credinţa în Dumnezeu, în Neamul nostru şi în Legiunea noastră te-au ajutat să rămâi curat şi să treci prin toate nedreptăţile oamenilor şi prin toate greutăţile exilului.

Familia ta şi noi cei care, aici şi acum, ne despărţim doar în timp de tine, te vom purta în sufletul nostru, pe toată durata zilelor care ne-au mai rămas: Icoană vie, pentru toate gândurile şi faptele noastre, a adevăratului Frate de Cruce: întru Neam şi Cristos; model real al Legionarului, tot întru Căpitan, Neam şi Cristos. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

De acolo, din viaţa fără de moarte, ajută-ne şi tu să fim cum ai fost tu. Să avem liniştea ta. Să credem şi noi, fără îndoială, aşa cum ai crezut tu. În Dumneau şi'n Neam, oriunde ne vom găsi.

SIT TIBI TERRA LEVIS!
Să-ţi fie ţărâna uşoară!

Prof. Nicolae ILIESCU

ADIO, CAMARADE !

La plecarea în Cer a lui Nicu Naum

Prietene, acum când pleci în Cer,
Mă rog de pana mea, de sub meninge,
Că vreau să scriu poemul meu nescris
Aşa cum suntem trişti, şi-afară ninge.

Eşti gata de plecare şi-ai să pleci.
Te-aşteaptă Dumnezeu... Ascultă frate,
Eu nu te cred, privindu-te, cum dormi,
Că inima din trupu-ţi nu mai bate.

Ascultă camarade: nu jelim,
Că am jelit o viaţă prin istorii.
Noi am urcat, urcăm şi vom urca
În veci spre poarta marilor victorii.

Hristosul va zbura către pământ
Şi cântă giovinezza primăvara;
Nu-i vremea camarade să murim
Când totu-i verde: cerul, timpul, ŢARA.

Dar dacă lumânarea ţi s'a stins
Şi tu te duci dintre-ale lumii patimi,
Să-i spui lui Dumnezeu că pre pământ
Poeţii-şi scriu poemele cu lacrimi.

Şi să mai spui prin Cer că nu ne-au frânt
Vântoasele de roşii cavalcade.
Să fii în Cer stegar, ca pe pământ;
Drum bun, drum bun... ADIO CAMARADE !

George Filip

JURNAL DE EXIL, 1950 - Virgil IERUNCA

31 Mai

Îl vizitez la spitalul dela Cité Universitaire pe Naum, la a cărui nuntă am asistat într'o noapte fantastică. Are o nouă complicaţie pulmonară, însă e plin de nădejde.

Îi sunt simpatic nu ştiu de ce, fiindcă fanatismelor sale de legionar intransigent eu le opun stările mele macerate de îndoială, de deznădejde şi confuzie.

Nu voi înţelege nicioadă tinereţea acestor oameni care-şi convertesc puritatea, suferinţa şi sărăcia în voinţă de speranţă.

Sunt neclintiţi şi tari. Poate pentrucă sunt săraci cu duhul seduşi de temeritatea *"cruciatului"*.

SEMĂNĂTORUL

Nicu Naum a plecat dintre noi lăsând în urma lui, îndureraţi copiii, nepoţii, un frate şi o soră. A mai lăsat însă în urma lui marea familie a celor pentru care a fost tată, frate sau numai prieten. Tineri şi mai puţin tineri care aveau nevoie de el şi care ştiau că au în el oricând şi mai ales la nevoie un sfătuitor, un mentor spiritual, un suflet devotat, gata să-i sprijine cu vorba şi mai ales cu fapta.

Asemeni semănătorului din parabolă, el a răspândit sămânţa cu încredere şi dragoste, fiind convins că va cădea acolo unde trebue şi va rodi şi nu va fi mâncată nici de păsările cerului nici înnăbuşită de spini. Grăuntele lui a dat rod: la cei buni şi chiar la cei mai puţin buni. Depinde numai de cei rămaşi după el dacă vor şti să culeagă roadele.

De peste tot pe unde a trecut semănând, oamenii smeriţi plini de recunoştinţă au venit să-i aducă un ultim omagiu. El ar fi vrut să nu i se aducă flori, dar Casa Funerară era plină de flori-jerbe şi coroane, trimise din New York, Hamilton şi Montreal.

Frumoasa coroană cu banderolă în trei culori a Asociaţiei Culturale Române din Hamilton al cărui membru vechi era, înconjurată de jerbe cu dedicaţii din partea: *"Mioara et les enfants", "Elena şi Marcel Breton", "Ştefan şi Emil Popescu", "Mihai Pop şi familia"* şi multe altele pe care nu am ajuns să le citesc, dar care toate alcătuiau o mărturie de dragoste şi respect faţă de acest om modest, simplu şi discret.

În cele trei zile cât a fost expus au defilat personalităţi ale comunităţii româneşti, dar mai ales oameni simpli care pe lângă flori, veneau să-şi dea obolul lor cât de modest pentru a sprijini *"Fundaţia Buna Vestire"* din ţară aşa cum a dorit Nicu.

Românii au venit să se închine şi să-şi ia un ultim rămas bun dela cel care pentru ei a fost *"Nea Nicu"*.

In fiecare seară, timp de trei zile, slujba a fost oficiată pe rând de Părintele Petre Popescu din Montreal, Părintele Nicolae Zelea din Hamilton şi Părintele Dumitru Ichim din Kitchener.

În prima seară a vorbit în numele tinerilor veniţi după 1990, ing. Cristian Păvălucă. În a doua seară D-na Liliana Pană a dat citire mesajului Părintelui Gheorghe Calciu din Washington, intitulat *"La moartea lui Nicu Naum"* şi un mesaj al celor tineri. Apoi ing. Cristian Păvălucă a recitat frumoasele versuri *"Ne vom intoarce într'o zi"* de Radu Gyr. În cea din urmă seară a vorbit Profesorul Nicolae Iliescu dela Harvard şi apoi Păr. Dumitru Ichim.

Toţi vorbitorii au subliniat cu emoţie calităţile morale ale celui care credem că va fi întotdeauna printre noi.

Ceremonia funerară a avut loc Marţi 11 Aprilie la Biserica *"Buna Vestire"* din Montreal. După slujba făcută de cei trei preoţi, Păr. Nicolae Zelea a evocat cu căldură figura celui dispărut. Apoi convoiul funerar urmat de zeci de maşini s'a îndreptat spre cimitirul *"Notre Dame de Neiges"*, conducându-l pe ultimul drum pe cel care a fost şi va rămâne în memoria noastră: Nicu Ispas Naum, care a păstrat în suflet până la moarte idealul de puritate şi credinţa dobândită în şcoala frăţiilor de cruce. În timp ce se cânta cântecul legionarilor căzuţi, sicriul a fost coborît în mormânt, reunindu-l pe Nicu cu mult iubita lui soţie Marioara.

Nelipsit dela Câmpul Românesc din Hamilton, el a mai fost însoţit pe ultimul drum de toţi acei de care a fost legat în anii grei de luptă împotriva comunismului: George Bălaşu cu D-na Bălaşu, Mihaela Moisin şi Florian Săndulescu, D-na Emilia Aprihăneanu şi Dl. Tudor Murgoci.

După ceremonia funerară toată lumea a luat parte la tradiţionalul praznic. Pentru acest lucru, din iniţiativa unor doamne a fost închiriată *"Casa Română"* şi gospodinele comunităţii au pregătit toată mâncarea de post.

Nicu Naum a făcut parte din elita celor care au visat *"O ţară ca soarele sfânt de pe cer"*. Şi boabele aruncate de el vor rodi: poate 100 de grăunţe, poate 60, poate 30...

Aşa să ne ajute Dumnezeu.

P.S. Nicule, iartă-mă! Ştiu că ai fi vrut să treci în veşnicie aşa cum ai trăit: pe tăcute, modest şi discret. În loc de flori, o donaţie a fost floarea pe mormântul celui pe care toţi l-am iubit. Pentru fondul Nicu Naum s'a colectat suma de $1.560 care a fost împărţită după cum urmează:

$ 780 - Buna Vestire;
$ 400 - Puncte Cardinale;
$ 380 - Dl. Milcoveanu.

J. IAMANDI

Evocare

PROFESORUL PAN. M. VIZIRESCU

- un iluminat al credinţei creştine şi al neamului său -

—Dan COSMULESCU—

Orice fiinţă umană poartă cu sine pecetea propriei identităţi care, peste vreme, se înnobilează şi prinde aripi ce tind spre înălţimi, prin idei, prin gânduri şi fapte, devenind, apoi, un autentic şi un netăgăduit model. Iar, când această fiinţă poartă în conştiinţa sa, nealterate, valorile supreme ale existenţei, credinţa în Puterea Divină şi iubirea nemărginită pentru neamul său, din care a fost zămislit, acesta este însuşi semnul chemării spre bine, frumos şi adevăr.

Distins poet, prozator, eseist, dramaturg, critic literar şi neîntrecut orator, fiinţa maestrului Pan. M. Vizirescu a strălucit ca o rară nestemată între marile personalităţi ale culturii române din perioada interbelică.

Pan. M. Vizirescu, doctor în Litere - magma cum laude - al Universităţii din Bucureşti, a fost remarcat în publicaţiile literare ale vremii, printre care: *Ramuri, Familia, Orizonturi noi* a lui Bacovia, *Revista Fundaţiilor Regale* etc. Dar, consacrarea literară a fost rodul colaborării la revista *Gândirea* (până la 23 August 1944), alături de: Lucian Blaga, Nichifor Crainic, Vasile Voiculescu, Ion Pilat, Ion Petrovici, Aron Cotruş, Cezar Petrescu, Gib Mihăescu, George Bacovia, Pr. Dumitru Stăniloaie etc. şi de colegii din generaţia sa: Mircea Eliade, Radu Gyr, Vintilă Horia, N.I. Herescu, Ştefan Baciu, Sergiu Grossu, Ovidiu Papadima şi mulţi alţii de aceeaşi forţă spirituală. În jurnalistica interbelică, Pan. M. Vizirescu s'a distins prin acurateţea şi vigoarea ideilor, ca şi prin caracterul vizionar al acestora şi a statornicei sale colaborări la gazetele centrale de mare prestigiu ale vremii: *Universul* condus de Stelian Popescu, *Curentul* lui Pamfil Şeicaru, *Calendarul* condus de Nichifor Crainic, *Porunca Vremii, Sfarmă Piatră* şi altele.

Pentru întreaga sa activitate din perioada interbelică a fost ales încă înainte de 1940 (nu împlinise 35 de ani) membru al Societăţii Scriitorilor Români şi al Uniunii Ziariştilor din România, fiind distins cu înalte şi prestigioase ordine de stat străine.

Anul 1944, care a adus prăbuşirea şi chiar lichidarea fizică a elitei spiritualităţii româneşti, iar lui Pan. M. Vizirescu condamnarea la muncă silnică pe viaţă, i-a frânt acestuia zborul spre înălţimi şi chiar elanul creator, interzicându-i-se, de fapt, publicarea şi editarea operei sale care însumează aproape 40 de volume. Până la dispariţia sa (27 Ianuarie a.c.), fără nici un fel de compromis, i s'au editat: volumul intitulat *"Poezia noastră religioasă"*, opt volume de versuri, un prim volum de portrete eseistice (în care evocă cele mai reprezentative personalităţi ale culturii române din perioada interbelică sub a căror cupolă spirituală s'a aflat seva propriei sale creaţii) şi o piesă de teatru *"Liga oamenilor cinstiţi"*, de o originalitate unică şi de o permanentă actualitate, fiind mult apreciată de Octavian Goga, Liviu Rebreanu, George Murnu şi Ion Petrovici (scrisă în anul 1931).

Sub conducerea sa, în 1991, a reapărut revista *"Gândirea"*, serie nouă, căreia i-a păstrat, până la finele vieţii, spiritul creat de fondatorii ei: Cezar Petrescu şi Nichifor Crainic.

Crezul său naţionalist s'a manifestat în numeroase conferinţe şi interviuri la Radiodifuziunea Română (încă din anul 1931 şi, apoi, după 1989) şi la TVR, iar foarte frecvent şi combativ la *Fundaţia Culturală Memoria* (al cărei membru fondator a fost), la sesiunile ştiinţifice ale Asociaţiei de Istorie Comparată a Instituţiilor şi Dreptului Bucureşti - fiind membru de onoare al acesteia, la Uniunea Scriitorilor din România, la cenaclul *"George Călinescu"* şi multe altele pe teme literare, culturale şi artistice. A fost membru al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România.

În întreaga creaţie a lui Pan. M. Vizirescu, concepţia filosofică se regăseşte într'o aprinsă şi permanentă învolburare ce caracterizează fiinţa umană în necontenita şi neobosita zbatere pentru izbânda frumuseţii vieţii şi a iubirii, pe calea aflării adevărului, ce i se poate oferi omului ca o sublimă ofrandă sub neîntrerupta oblăduire a lui Dumnezeu. Proza, poeziile, eseurile etc. poartă aura unei pure sensibilităţi, aproape angelică, ce sugerează şi conferă certitudinea împlinirii fericitei simbioze între inefabilele sentimente umane şi concepţia creştină. În publicistică, la fel de bogată, acurateţea şi originalitatea ideilor, mereu avântate şi exprimate în cea mai curată simţire românească, ce-i era specifică, s'a caracterizat printr'un rar şi ales spirit vizionar, prevăzând şi semnalând primejdiile care ameninţau la acea vereme însăşi existenţa şi identitatea ţării, ceea ce, i-a atras, până la urmă, condamnarea la muncă silnică pe viaţă. În numeroasele sale conferinţe, Pan. M. Vizirescu s'a dovedit a fi un remarcabil orator, cuvântul său, totdeauna inspirat, exprimând, fără ezitare, ideile esenţiale ce frământau, în deosebi, viaţa spirituală a societăţii româneşti, fundamentate, totdeauna, pe tăria credinţei creştine şi iubirea fără margini a neamului său.

Ne îngăduim să evocăm aici nezdruncinata sa credinţă în Puterea Divină, citând dintr'o cuvântare a sa exprimată liber şi cu o uimitoare energie la o întâlnire cu intelectualitatea românească de pretutindeni, la ROMFEST - Bucureşti, în Septembrie 1998, în Aula Magna a Muzeului de Istorie Naţională: *"Peste 23 de ani, forţele răului, ale întunericului, sutele şi poate miile de angajaţi stalinişti, m'au căutat pentru a mă închide şi a mă distruge în aiudurile şi gherlele României ocupate, şi n'au izbutit. Şi, ştiţi de ce? Eu, m'am aflat totdeauna sub cea mai puternică pază, sub paza şi protecţia lui Dumnezeu. Şi dovadă certă a credinţei mele în Dumnezeu este că, după atâtea primejdii ce m'au pândit decenii de-a rândul, acum la vârsta de 95 de ani, eu mă aflu aici, în faţa Dumneavoastră. Vă pot vorbi şi confirma, astfel, că Dumnezeu există, că El protejează şi apără pe cel ce crede în El. Eu am crezut totdeauna în El şi voi crede cât voi trăi. Iar Stalin, toate slugile lui nu mai sunt de mult..."* Nu putem exprima aici efectul aproape miraculos ce a cuprins pe cei aproape 400 de distinşi ascultători ce se aflau în sala arhiplină.

După un *"exil de taină"*, cum el însuşi l-a numit, după decenii de suferinţe morale şi spirituale necuvenite, Pan. M. Vizirescu şi-a păstrat vioiciunea, onestitatea şi demnitatea. Cu stoicism, a urcat Golgota suferinţei româneşti cu care s'a identificat totdeauna, păstrându-şi neîntinată credinţa şi nealterată ţinuta morală. În acea perioadă de coşmar naţional, timp în care a trăit şi a creat ca într'o riguroasă asceză, între ziduri şi hurube, şi ele prăbuşite, ca primii creştini în catacombele antichităţii păgâne, ieşind până la urmă, la lumină, cu sufletul întărit şi cu conştiinţa fermă că toate împilările şi nedreptăţile s'au surpat, la rândul lor, sub puterea de neînvins a credinţei.

Prin puritatea sa sufletească, sensibilitatea, generozitatea şi înălţimea spiritului său creator şi, mai ales, prin verticalitatea sa eroică în faţa tuturor potrivnicilor celei de a doua jumătăţi a acestui veac, Pan. M. Vizirescu a devenit o pildă vie a credinţei puternic creştine în marile şi nepieritoarele valori ale neamului românesc pentru împlinirea, fără şovăire, a idealului nostru naţional, crezul vieţii sale, temei incontestabil şi de nezdruncinat pentru conştiinţa românească şi, mai cu seamă, pentru generaţiile tinere ale ţării.

În acest spirit, pentru odihna pe care şi-a dorit-o aici, spre a-i fi împlinită, în sens creştin, în veşnicie, precum el însuşi a desluşit filosofia vieţii şi a morţii, îi redăm propriu-i epitaf:

Să duc Sus măcar cât picătura
Suflet limpezit în graiuri sinte,
Ce am furat pământului cu gura
Îi întorc aceste oseminte.

Prin Maestrul Pan. M. Vizirescu a dispărut un mare spirit al acestui secol şi se cuvine să-i adresăm sentimentele noastre de sincer respect şi caldă recunoştinţă pentru tot ce s'a învrednicit să ne dăruiască. Să-l însoţim cu pioase omagii, păstrându-l veşnic în sufletul şi în conştiinţa noastră, rugându-L pe Dumnezeu ca să rânduiască, acestui adevărat Apostol al neamului, locul între cei mai aleşi ai Săi.

CU NICU, LA CÂMPUL ROMÂNESC

—Erast CĂLINESCU—

Nicu Naum, Eugen Bârsan, Marica Pană, Zahu Pană şi Erast Călinescu la Câmpul Românesc din Hamilton, Ont. Canada

Ne-a părăsit, ca o lacrimă de sânge...

Cu o săptămână înainte, i-am spus lui Nicu Naum: *"Fă-te, Nicule, bine, că vine vremea să mergem la Câmp!"* A închis ochii şi a lăcrimat. *"De ce, Nicule? Tu vrei să pleci"? "Uite că mai stau". "Ce frumos miroase cafeaua ta"! "Vrei şi tu?"* A băut două înghiţituri şi i se închideau ochii de somn. Ne-am îmbrăţişat şi speram să nu fie pentru ultima oară. Dar n 'a fost aşa...

Era foarte slăbit, se împărtăşea mereu: simţea el ceva, dar nu spunea. Era prea intim, prea *"numai al lui"*, ce simţea...

La unu şi jumătate s'a împărtăşit, iar... Apoi s'a stins, împăcat, dintr'o răsuflare. Căci, aşa şi-I ia Dumnezeu pe cei care L-au iubit până în ultima clipă.

....

Când am venit din ţară, eram cumplit de singur şi fără nici un pai de care să mă agăţ. M'a luat Nicu la el şi mi-a pus discul lui, cu coruri, pe care le cântam în tinereţea noastră. Apoi, mi-a dat Nicu cărţi, pe care le mai citisem demult şi reviste de acum, dar care parcă erau de-atunci şi nu de-acum...

Şi au început demonstraţiile: la Parlament, la Ambasadă, pe străzi, vara şi iarna. *"Jos comunismul!", "Libertate României!", "Nu dărâmaţi bisericile!"*. Nicu era mereu în frunte, ori cu tricolorul, ori cu câte o pancartă.

Mi-a vorbit despre Câmpul Românesc, care era pentru el oaza, mereu dorită a paradisului său pierdut. Mi-a arătat poze şi m'a luat cu el.

Pentru mine, evenimentul a fost un miracol nesperat de încântător: bisericuţa, troiţele, crucile comemorative, focurile de tabără cu cântece şi voie bună, bucate ca pe la noi, oameni, oameni buni şi primitori, tot ca pe la noi.

Şi am venit cu Nicu în fiecare an şi am cunoscut oameni despre care auzisem numai şi, în fiecare an era ceva nou, cineva nou. Dar şi câte cineva care nu mai era cu noi, ci dincolo...

Mergeam cu Nicu să cumpărăm minunatele cireşe de Ontario şi culegeam împreună mentă, de sub sălciile plângătoare de pe malul pârâului.

Când se întuneca, Nicu dispărea, îl căutam şi până la urmă tot îl aflam în vreo căsuţă, la câte o tacla. Nicu ne cânta de dragoste şi de vitejie, căci era mare cântăreţ.

Săptămâna trecea repede, prea repede, iar despărţirea era totdeauna cu lacrimi, la gândul că ar putea fi ultima.

Anul trecut ne pregăteam de Câmp. Boala şi operaţia lui Nicu au căzut ca un trăznet. Ne-am speriat că îl pierdem şi ne rugam pentru el. Şi iată că Dumnezeu ni l-a mai lăsat aproape un an. Acum s'a dus şi fiecare colţ din Câmp ne va aminti de el, de bunătatea cu care el ajuta pe toţi, fără a cere ajutorul nimănui.

Dormi în pace, suflet bun şi mare, căci *"numai vântul mai suspină dulcele tău cânt, peste florile cealină tristul tău mormânt..."*

PIATRA OGLINDEI

Lui Nicu Naum

Dacă-am putea să ne plivim oglinda
de timpul a timp
lumina ne-ar fi de ajuns
ca pâine pentru toate nopţile
flămândele,
urlândele prin noi
rozând bănuirea de mugur
ce ne-ar putea înflori.

Să nu vorbim de timp în faţa ierbii;
Dumnezeu i-a fost oaspete. Azi-Noaptele
în foişorul de rouă mai doarme.

Să nu vorbim de iarbă de faţă cu timpul.
Otrava născocită ne-o născocim destul,
doar iarba înrourează roua
cu altfelul clepsidrei.

Zâmbetul Pruncului -
iarbă netimp, unde ne eşti
Rouă?

•••

Timpul - măsură a mişcării
de lacrimă;
dar iarba e pe Olimp şi pe zei.
Ea creşte şi pe soare,
că şi pe om îl creşte
din litera căzută ispitelor de rouă.

•••

Dacă-am putea să ne plivim oglinda
de timp!
Privim în ea şi ne cerşim privirea.
Ne căutăm şi nu ne mai găsim
şi ne strigăm în ea pe unde fost-am mâine.
E noapte şi toţi dorm.
Nu-i nimenea în noi să ne răspundă.
Toate uşile dorm. Chiar şi somnul doarme.
Somnuleeee, mă auzi ?

E noapte şi toţi dorm.
În grădina cu măslini numai izvoarele
murmură timpul luminii pierdute
pâlpâindu-i taina
lacrimii de sânge a singuraticului om.

•••

Iată eu din eu, născocitorul de timp!
Mă limpezesc, dar unde mi-i privirea ?
Ogindă, dă-mi minele din mine,
dă-mi ochii înapoi !

Dă-mi ochii înapoi şi rupe legământul,
'nainte de-a te sparge!
Iată-i ascunşi după tine cu frică mă cheamă,
din spate,
de sub ochiul înrădăcinării tale.

Moarte-oglindă
ridică puţin veşnicia
că m'ai călcat din greşeală cu timp.

Moarte oglindă
mormântul mi-e gol.

Dumitru ICHIM